

י וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה׃ י וְנָפַק יַעֲקֹב מִבְּאֵר
יֵא וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיֵּלֶן שֵׁם כִּי־בֵּא דְשֶׁבַע וְאֵל לְחָרָן׃
יֵא וַיַּעַרְע בְּאֵתְרָא וּכְת

רש"י

(י) ויצא יעקב. שצטציל שרעות צנות כנען צעיני יחזק אציו הלך עשו אל ישמעאל וכל זה הפסיק הענין צפרשתו של יעקב וכתיב וירא עשו כי צרך וגו' ומשגמר חזר לענין הראשון: ויצא. לא היה צריך לכתוב אלא וילך יעקב חרנה ולמה הזכיר כאן יציאתו אלא מגיד שיציאת לדיק מן המקום עושה רושם שצומן שהלדיק צעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה ילא משם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה (צ"ר) וכן (רות א ז) ותלא מן המקום האמור צנעמי ורות: וילך חרנה. ילא ללכת לחרן: (יא) ויפגע במקום. לא הזכיר הכתוב צאיזה מקום אלא צמקום הנזכר צמקום אחר הוא הר המוריה שנאמר צו (לעיל כז ד) וירא את המקום מרחוק: ויפגע. כמו (יהושע טו ז) ופגע ציריחו (שם יט יא) ופגע צדצשת ורצותינו פירשו (צרכות כו:): לשון תפלה כמו (ירמיה ז טו) אל תפגע צי ולמדנו שתקן תפלת ערבית ושנה הכתוב ולא כתב ויתפלל ללמדך שקפלה לו הארץ כמו שמפורש צפרק גיד הנשה (חולין לא:): כי בא השמש. היה לו לכתוב ויצא השמש וילן שם, אלא כי צא השמש משמע ששקעה לו חמה פתאום לא צעונתה כדי שילין שם:

עטרת רש"י

(י) ויצא יעקב. למה חזר וכתב ויצא יעקב והלא כבר כתיב וישלח יצחק את יעקב וגו' אלא על ידי שהפסיק בפרשתו של יעקב בענין עשו, ולמה הפסיק שצטציל שרעות צנות כנען צעיני יחזק אציו הלך עשו אל ישמעאל וכל זה הפסיק הענין צפרשתו של יעקב וכתיב וירא עשו כי צרך וגו' ומשגמר והשלים סבת ההפסקה חזר לענין הראשון לכן חזר וכתב כאן ויצא יעקב [שפתי חכמים]: ויצא. לא היה צריך לכתוב אלא וילך יעקב חרנה כדכתיב לעיל וילך פדנה ארם ולא כתב שם קודם לכן ויצא יעקב וכיון שהלך פדנה ארם ודאי יצא מבאר שבע [שפתי חכמים] ולמה הזכיר כאן יציאתו אלא מגיד שיציאת לדיק מן המקום עושה רושם אף על פי שיצחק ורבקה נשארו שם (כלי יקר) שצומן שהלדיק צעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה כי בעוד שהצדיק בעיר האנשים גם כן צדיקים לפי שמתביישין מן הצדיק ילא משם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה (צ"ר) כי העם שבעיר עושין עבירות [שפתי חכמים] וכן (רות א ז) ותלא מן המקום האמור צנעמי ורות: וילך חרנה. כאן משמע שבא לחרן וזה אי אפשר שהרי אחר כך כתיב ויפגע במקום וזה היה קודם ביאתו לחרן [שפתי חכמים] אלא פירושו ילא ללכת לחרן: (יא) ויפגע במקום. לא הזכיר הכתוב צאיזה מקום אלא צמקום הנזכר צמקום אחר הוא הר המוריה שנאמר צו (לעיל כז ד) וירא את המקום מרחוק: ויפגע. כמו (יהושע טו ז) ופגע ציריחו (שם יט יא) ופגע צדצשת שפירושו לשון חניה ולא פגישה ורצותינו פירשו (צרכות כו:): לשון תפלה שפגע בהקב"ה שקראו מקום על שם שהוא מקומו של עולם [שפתי חכמים] כמו (ירמיה ז טו) אל תפגע צי ולמדנו שתקן תפלת ערבית ושנה הכתוב וכתב ויפגע שהוא לשון פגישה ולשון תפלה ולא כתב ויתפלל ללמדך תרווייהו שקפלה נתקצרה ונתקמצה לו הארץ כמו שמפורש צפרק גיד הנשה (חולין לא:): כי בא השמש. היה לו לכתוב ויצא השמש ואחר כך וילן שם, אלא כי צא השמש משמע ששקעה לו חמה פתאום לא צעונתה כדי שילין שם דאי לא בא השמש היה הולך עוד [שפתי חכמים]: